

רע"פ 6313/18 - ארז בר-זיו נגד עיריית נתניה

בית המשפט העליון

רע"פ 6313/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

ארז בר-זיו

נ ג ד

המשיבה:

עיריית נתניה

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד ב-עפא 060123-05-18 מיום
10.7.2018 שניתנה על ידי כב' השופט אברהם יעקב

המבקש:

בעצמו

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט העמית א' יעקב) בעפ"א 60123-05-18 מיום 10.7.2018, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בנתניה (השופטת א' כרייף) בשלושה תיקים שהדיון בהם אוחד (ח"נ 38460-03-17; ח"נ 8365-07-16; וח"נ 7920-07-16), מיום 9.4.2018.

2. למבקש נמסרו שלושה דו"חות חניה בשל כך שחנה ברחוב כיכר העצמאות (בתאריך 5.2.2015) וברחוב מכנס

גד בנתניה (בתאריכים 26.2.2015 ו-26.11.2015) מבלי ששילם אגרת הסדר לפי סעיף 11(א) לחוק העזר לנתניה (העמדת רכב וחנייתו), תשכ"ה-1965. חלף תשלום הקנס הקבוע בדו"חות, בסך כולל של 300 ש"ח, ביקש המבקש לעמוד לדין, והדיון בשלושת כתבי האישום אוחד ונדון בפני בית המשפט לעניינים מקומיים.

3. במהלך הדיון בפני בית המשפט לעניינים מקומיים טען המבקש שהוא הפעיל מכשיר "איזי פארק" לשם תשלום האגרה, אך התשלום לא הועבר לעיריית נתניה. זאת, ככל הנראה מכיוון שמכשיר ה"איזי פארק" שברשותו לא עודכן לאחר שחלו שינויים בשעות ובימים שבהם נדרש תשלום עבור החניה בסופי שבוע בעיר נתניה. לטענת המבקש, מוטלת על העירייה ועל חברת "איזי פארק" חובה לוודא את העברת התשלום, ומשהפעיל את המכשיר יש לזכותו מאשמה. עוד נטען שלא התקיימו בעניינו של המבקש יסודות העבירה, בהם, לטענתו, מחשבה פלילית.

4. בית המשפט לעניינים מקומיים דחה את טענותיו של המבקש, תוך שקבע כי העבירות המיוחסות לו הן עבירות של אחריות קפידה שאינן טעונות הוכחת מחשבה פלילית או רשלנות, ודי בהוכחת היסוד העובדתי כדי לקבוע שהמבקש ביצע את העבירות המיוחסות לו. בית המשפט הוסיף וקבע, על יסוד הראיות שהובאו בפניו, כי המבקש לא עמד בנטל ההוכחה הנדרש כדי להוכיח שעשה ככל שניתן כדי למנוע את העבירות. בשל האמור הרשיע בית המשפט את המבקש והטיל עליו קנס כולל בסך של 1,800 ש"ח או 20 ימי מאסר תמורתו.

5. המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, ובמסגרת ערעורו חזר על הטענות שהעלה בפני בית המשפט לעניינים מקומיים.

6. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, תוך שקבע כי חלה על המבקש חובה לוודא שאמצעי התשלום שברשותו תקין ופועל כשורה בעת הפעלתו. בהקשר זה נקבע כי "המערער הוא שבחר את אמצעי התשלום ואין הוא יכול להטיל על המשיבה את החובה לפעול לעדכון המכשיר". עוד הודגש כי נטל הראייה להוכיח שעשה כל שביכולתו למנוע את העבירות מוטל על המבקש, ועל כן יש לדחות את טענתו לפיה היה על המשיבה לזמן את נציגי "איזי פארק" לעדות.

בית המשפט המחוזי הוסיף, כי על אף שהמבקש הגיש בקשה מטעמו לזמן את נציגי "איזי פארק", הוא לא ציין את שמותיהם ותפקידיהם של העדים, וזאת על אף החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים כי עליו לעשות כן.

8. המבקש הגיש לבית משפט זה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשתו שב המבקש על הטענות שהעלה בפני הערכאות הקודמות.

9. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

10. הלכה ידועה היא כי רשות ערעור שני תינתן רק כאשר הבקשה מעוררת סוגיה עקרונית, בעלת חשיבות כללית, החורגת מעניינו של המבקש, או כאשר מתקיימים שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות המקרה.

המקרה שלפנינו אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים. טענותיו של המבקש ממוקדות ביישום הדין על עניינו הפרטי. טענות אלו נדונו בהרחבה בבית המשפט לעניינים מקומיים ובבית המשפט המחוזי ונדחו בצורה מנומקת, ומשכך אין הבקשה מצדיקה מתן רשות ערעור.

אף לגופו של עניין דין הערעור להידחות. כפי שקבע בית המשפט לעניינים מקומיים, עבירות חניה לפי חוקי העזר מהוות עבירות של אחריות קפידה (ראו: גיל שפטל האחריות הקפידה במשפט הפלילי 188 (2018)).

משכך, לא היה על המשיבה להוכיח מחשבה פלילית של המבקש בביצוע העבירות, אלא רק את קיומן של היסודות העובדתיים, שעל קיומן אף המבקש עצמו לא חולק.

בקביעתו המבוססת היטב של בית המשפט לעניינים מקומיים – לפיה המבקש לא עמד בנטל ההוכחה הנדרש להוכיח שעשה ככל הניתן כדי למנוע את התקיימות העבירה – לא מצאתי מקום להתערב.

11. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ג בתשרי התשע"ט (2.10.2018).

ש ו פ ט